

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ **Ἰά Ἐ** **ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ** κατά **ΕΛΛΑΔΑΣ**

(Προσφυγή αριθ. 20898/03)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

6 Απριλίου 2006

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

-Ακριβές αντίγραφο.

Στρασβούργο, 6.4.2006

(υπογραφή) S. NIELSEN – Γραμματέας Τμήματος

Στην υπόθεση **Ἰά Ἐ** **και λοιπών κατά Ελλάδας,**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα με την ακόλουθη σύνθεση:

Κύριο Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, *πρόεδρο,*

Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Κυρία F. TULKENS,

Κύριο P. LORENZEN,
Κυρία N. VAJIC,
Κύριο D. SPIELMANN,
Κύριο S.E. JEBENS, *δικαστές,*
και τον κύριο S. NIELSEN, *γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 16 Μαρτίου 2006,
Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία
αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 20898/03) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από εννέα υπηκόους του Κράτους αυτού («οι προσφεύγοντες»), των οποίων τα ονόματα αναγράφονται στον συνημμένο κατάλογο και οι οποίοι προσέφυγαν ενώπιον του Δικαστηρίου στις 9 Ιουνίου 2003 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπούνται από την κυρία Δ. Καρατζά και τον κύριο Ι. Κτιστάκη, δικηγόρους του Δικηγορικού Συλλόγου της Αθήνας και της Θήβας αντίστοιχα. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Β. Κυριαζόπουλο, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κύριο Δ. Καλόγηρο, δικαστικό αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 28 Οκτωβρίου 2004, το Δικαστήριο κήρυξε την προσφυγή εν μέρει παραδεκτή και αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση τις αιτιάσεις τις ελκόμενες από την διάρκεια της διαδικασίας και την απουσία προσφυγής για αυτόν τον λόγο. Επικαλούμενο το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε να αποφανθεί ταυτόχρονα επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Στις 4 Αυγούστου 1983, ο υπουργός Οικονομικών εξέδωσε μία πράξη κατάληψης για ένα οικοπέδο έκτασης 25.000 τετραγωνικών μέτρων, κείμενο στην κοινότητα «Βλαχογιάννη» στην περιφέρεια της πόλης της Λάρισας. Η πράξη κατάληψης δεν ανέφερε τους ιδιοκτήτες του οικοπέδου αλλά μόνο ότι «η χρήση του οικοπέδου ανήκει σε όλους τους κατοίκους της κοινότητας Βλαχογιάννη». Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι είναι, μεταξύ άλλων, ιδιοκτήτες ενός τμήματος αυτού του οικοπέδου.

5. Οι προσφεύγοντες, μαζί με άλλα πρόσωπα προέβησαν αρχικά σε διαβήματα ενώπιον των αρμόδιων διοικητικών αρχών ώστε να αναγνωριστούν ως ιδιοκτήτες του επίδικου οικοπέδου. Η διοίκηση απέρριψε το αίτημά τους.

6. Στις 3 Δεκεμβρίου 1986, οι προσφεύγοντες, μαζί με άλλα πρόσωπα, κατέθεσαν ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου της Λάρισας αγωγή με την οποία ζητούσαν να τους αναγνωριστεί το δικαίωμα ιδιοκτησίας επί του επίδικου οικοπέδου. Η συζήτηση έλαβε χώρα στις 17 Νοεμβρίου 1987. Στις 15 Ιανουαρίου 1988, το Πολυμελές Πρωτοδικείο απέρριψε την αγωγή τους (απόφαση αριθ. 18/1988).

7. Στις 10 Οκτωβρίου 1988, οι προσφεύγοντες, μαζί με άλλα πρόσωπα, άσκησαν έφεση.

8. Η συζήτηση ενώπιον του Εφετείου της Λάρισας έλαβε χώρα στις 17 Νοεμβρίου 1989. Στις 26 Μαρτίου 1990, το Εφετείο επικύρωσε την προσβληθείσα απόφαση (απόφαση αριθ. 301/1990).

9. Την 1^η Οκτωβρίου 1991, οι προσφεύγοντες, μαζί με άλλα πρόσωπα, άσκησαν αίτηση αναίρεσης.

10. Στις 8 Φεβρουαρίου 1994, ο Άρειος Πάγος ανέβαλε την εξέταση της υπόθεσης για τον λόγο ότι κάποιοι από τους αιτούντες δεν εκπροσωπούνταν νόμιμα (απόφαση αριθ. 239/1994).

11. Τρεις φορές, στις 12 Ιουλίου 1994, στις 17 Μαρτίου 1997 και στις 2 Ιουνίου 2000, οι προσφεύγοντες ζήτησαν τον ορισμό νέας δικασίμου. Στις 14 Ιουλίου 1995, στις 13 Μαΐου 1998 και στις 11 Ιουλίου 2001 αντίστοιχα, ο Άρειος Πάγος ανέβαλε την εξέταση της υπόθεσης για τον ίδιο λόγο (αποφάσεις αριθ. 1293/1995, 762/1998 και 1397/2001).

12. Στις 12 Δεκεμβρίου 2001, οι προσφεύγοντες ζήτησαν τον ορισμό νέας δικασίμου. Η συζήτηση έλαβε χώρα στις 18 Σεπτεμβρίου 2002. Στις 18 Δεκεμβρίου 2002, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτησή τους ως αβάσιμη (απόφαση αριθ. 1741/2002). Η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 13 Φεβρουαρίου 2003.

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

13. Οι εφαρμοστέες διατάξεις του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας έχουν ως εξής:

Άρθρο 106

«Το δικαστήριο ενεργεί μόνο ύστερα από αίτηση διαδίκου και αποφασίζει με βάση τους πραγματικούς ισχυρισμούς που προτείνουν και αποδεικνύουν οι διάδικοι (...)»

Άρθρο 108

«Οι διαδικαστικές πράξεις ενεργούνται με πρωτοβουλία και επιμέλεια των διαδίκων (...)»

Τα πιο πάνω αναφερόμενα άρθρα καθιερώνουν αντίστοιχα τις αρχές της διαθέσεως και της πρωτοβουλίας των διαδίκων. Σύμφωνα με την αρχή της διαθέσεως, η δικαστική προστασία μέσα στο πλαίσιο των

πολιτικών δικών παρέχεται μόνον εφόσον ζητηθεί από τους διαδίκους, στο μέτρο που ζητείται και εάν συνεχίσει να ζητείται. Εξάλλου, σύμφωνα με την αρχή της πρωτοβουλίας των διαδίκων, η πρόοδος μιας πολιτικής δίκης εξαρτάται εξ ολοκλήρου από την επιμέλεια των διαδίκων (Π. Γέσιου-Φαλτσή, *Civil Procedure in Hellas*, éd. Sakkoulas-Kluwer, σελ. 45 επ.).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΣΕ Ο,ΤΙ ΑΦΟΡΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

14. Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας», όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσις του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...).»

15. Η Κυβέρνηση αντικρούει τη θέση αυτή. Υπογραμμίζει ότι η συμπεριφορά των προσφευγόντων αποτελεί την αποκλειστική αιτία για την διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Αρείου Πάγου. Ειδικότερα, η Κυβέρνηση σημειώνει ότι ο Άρειος Πάγος αναγκάστηκε να κηρύξει την υπόθεση απαράδεκτη τέσσερις φορές για τον μοναδικό λόγο ότι οι προσφεύγοντες δεν εκπροσωπούνταν κάθε φορά νόμιμα ενώπιόν του. Η Κυβέρνηση συμπεραίνει ότι η συμπεριφορά των επιληφθέντων δικαστηρίων δεν είναι αξιόμηπτη.

16. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 3 Δεκεμβρίου 1986, με την κατάθεση της αγωγής ενώπιον του

Πολυμελούς Πρωτοδικείου της Λάρισας και περατώθηκε στις 18 Δεκεμβρίου 2002, με την απόφαση αριθ. 1741/2002 του Αρείου Πάγου. Διήρκεσε επομένως περισσότερο από δεκαέξι χρόνια για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

17. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου.

B. Επί της ουσίας

18. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και του αντικειμένου της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

19. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε *Κολυμπίρη κατά Ελλάδας*, αριθ. 43863/02, §§ 16-18, 28 Απριλίου 2005).

20. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Είναι αλήθεια ότι η μεταγενέστερη περίοδος της 8^{ης} Φεβρουαρίου 1994, ημερομηνία κατά την οποία ο Άρειος Πάγος ανέβαλε για πρώτη φορά την εξέταση της αίτησης αναίρεσης για τον

λόγο ότι κάποιοι από τους αιτούντες δεν εκπροσωπούνταν νόμιμα, δεν μπορεί να καταλογιστεί στα εθνικά δικαστήρια. Σύμφωνα με τις αρχές της διαθέσεως και της πρωτοβουλίας των διαδίκων που διέπουν την αστική διαδικασία (βλέπε πιο πάνω *Το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο*), ήταν ευθύνη των προσφευγόντων να ζητούν τον ορισμό νέας δικασίμου κάθε φορά που ο Άρειος Πάγος κήρυσσε απαράδεκτη την αίτησή τους λόγω διαδικαστικών ελλείψεων. Επιπλέον, ο Άρειος Πάγος, σε κάθε αναβολή της διαδικασίας, αποφάνθηκε επί του παραδεκτού της αίτησης αναίρεσης σε σύντομο χρονικό διάστημα, ήτοι έναν χρόνο μετά από κάθε αίτημα των προσφευγόντων για ορισμό νέας δικασίμου.

21. Ωστόσο, στις 8 Φεβρουαρίου 1994, ημερομηνία κατά την οποία ο Άρειος Πάγος αποφάνθηκε για πρώτη φορά επί του παραδεκτού της αίτησης αναίρεσης, η επίδικη διαδικασία συμπλήρωνε ήδη περισσότερο από επτά χρόνια και δύο μήνες για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας (βλέπε, *mutatis mutandis*, *Καγγάλη κατά Ελλάδας*, αριθ. 9733/03, §§ 18-21, 19 Μαΐου 2005). Στα μάτια του Δικαστηρίου, το γεγονός ότι η μεταγενέστερη περίοδος της 8^{ης} Φεβρουαρίου 1994 δεν μπορεί να καταλογιστεί στις δικαστικές αρχές δεν αρκεί για να τις απαλλάξει από την ευθύνη τους για την συνολική διάρκεια της διαδικασίας (βλέπε *Κοκκίνη κατά Ελλάδας*, αριθ. 33194/02, § 29, 17 Φεβρουαρίου 2005). Συνεπώς, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του πάνω στο ζήτημα αυτό, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Κατά συνέπεια, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

22. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται επίσης διότι δεν υπάρχει στην Ελλάδα δικαστήριο στο οποίο να μπορεί κανείς να απευθυνθεί για

να παραπονεθεί για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλούνται το άρθρο 13 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη παρούση Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερία παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.»

23. Η Κυβέρνηση, θεωρώντας ότι εν προκειμένω δεν υπήρξε υπέρβαση της λογικής προθεσμίας, αντικρούει την θέση αυτή.

A. Επί του παραδεκτού

24. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει εξάλλου ότι δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

25. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 εγγυάται μία πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικού δικαστηρίου που να επιτρέπει την προσφυγή κατά της παραβίασης της υποχρέωσης, η οποία επιβάλλεται από το άρθρο 6 § 1, να εκδικάζονται οι υποθέσεις μέσα σε λογική προθεσμία (βλέπε *Kudla κατά Πολωνίας* [GC], no. 30210/96, § 156, CEDH 2000-XI).

26. Εξάλλου, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν προσφέρει στους ενδιαφερόμενους μία πραγματική προσφυγή με την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης που να τους επιτρέπει να προβάλουν τις αιτιάσεις τους κατά της διάρκειας μιας διαδικασίας (*Κόντη-Αρβανίτη κατά Ελλάδας*, no. 53401/99, §§ 29-30, 10 Απριλίου 2003). Το Δικαστήριο δεν διακρίνει εν προκειμένω

κανένα λόγο για να παρακάμψει την νομολογία αυτή, πολύ περισσότερο αφού η Κυβέρνηση δεν βεβαιώνει ότι η ελληνική έννομη τάξη έχει αποκτήσει εν τω μεταξύ μία τέτοια προσφυγή.

27. Συνεπώς, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης λόγω της απουσίας στο εθνικό δίκαιο μιας προσφυγής που θα επέτρεπε στους προσφεύγοντες να επιτύχουν την κύρωση του δικαιώματός τους να δικαστεί η υπόθεσή τους μέσα σε λογική προθεσμία, με την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

28. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

29. Οι προσφεύγοντες αξιώνουν 2.000 ευρώ έκαστος για την ηθική βλάβη που υποστηρίζουν ότι υπέστησαν.

30. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το αιτούμενο ποσό είναι υπέρογκο και ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση. Εναλλακτικά, εκτιμά ότι το επιδικαστέο στον κάθε προσφεύγοντα ποσό δεν μπορεί να υπερβεί τα 1.000 ευρώ.

31. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι οι προσφεύγοντες υπέστησαν μία βέβαιη ηθική βλάβη. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης, επιδικάζει στον κάθε προσφεύγοντα 2.000

ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

32. Οι προσφεύγοντες ζητούν 500 ευρώ έκαστος για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκαν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου. Προσκομίζουν ένα τιμολόγιο στο οποίο αναγράφεται το ποσό των 4.500 ευρώ, το οποίο αφορά μόνον την αμοιβή του δικηγόρου τους για την διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου.

33. Η Κυβέρνηση δεν αποφαινεται επί του ζητήματος.

34. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας και της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

35. Σε ό,τι αφορά τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκαν οι προσφεύγοντες στην Ελλάδα, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι η διάρκεια μιας διαδικασίας μπορούσε να επιφέρει μία αύξηση των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης του προσφεύγοντος ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και ότι πρέπει επομένως να ληφθεί υπόψη το γεγονός αυτό (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Caruano κατά Ιταλίας*, απόφαση της 25 Ιουνίου 1987, série A no. 119-A, σελ. 15, § 37). Εν τούτοις, στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι προσφεύγοντες δεν προσκομίζουν καμία απόδειξη σε ό,τι αφορά τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν ενώπιον των επιληφθέντων δικαστηρίων. Δεν συντρέχει επομένως λόγος να διαταχθεί η καταβολή τους. Σε ό,τι αφορά τα έξοδα που αναφέρονται στην παρούσα διαδικασία, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να επιδικάσει από κοινού στους προσφεύγοντες 1.500 ευρώ για

την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

36. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* το υπόλοιπο της προσφυγής παραδεκτό.
2. *Αποφαίνεται ότι* υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.
3. *Αποφαίνεται ότι* υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης.
4. *Αποφαίνεται ότι*
 - α) το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 2.000 (δύο χιλιάδες) ευρώ στον κάθε προσφεύγοντα για ηθική βλάβη και το συνολικό ποσό των 1.500 (χίλια πεντακόσια) ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο,
 - β) από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

5. Απορρίπτει το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 6 Απριλίου 2006 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)
Søren NIELSEN
Γραμματέας

(υπογραφή)
Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ
Πρόεδρος

Κατάλογος των προσφευγόντων

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 25 Απριλίου 2006

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος